

„Evans sorai olyan szenvedélyesen lángolnak, mint senki másé.”

– J. A. Redmerski, bestsellerszerző

*Tökéletes férfi.
És hazug.*

ROGUE

a gazember

*Párizs
könyvek*

KATY EVANS

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

KATY EVANS

ROGUE

a gazember

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*az álmoknak, amik még beteljesülésre várnak,
és CeCének, a beteljesült álomnak*

ROGUE:

főnév

Jelentése: szélhámos.

Olyan ember, akinek nincs értékrendje; egy olyan ember, általában férfi, aki nem az, aminek látszik. Gazember.

ige

Jelentése: becsap, pusztít, szélhámosként viselkedik.

melléknév

Jelentése: olyan ember, akinek nincs senkije.

Féktelen, kegyetlen és kiszámíthatatlan; olyan, aki eltér a normától, mint például egy korrupt, csaló rendőr.

Vagy egy szélhámos királyfi, fehér lovon...

A ROGUE – A SZÉLHÁMOS LEJÁTSZÁSI LISTÁJA

- „WAITING FOR SUPERMAN” – Daughtry
- „THE HAUNTED MAN” – Bat for Lashes
- „STORY OF MY LIFE” – One Direction
- „MILLION DOLLAR MAN” – Lana Del Ray
- „DARK HORSE” – Katy Perry
- „GRAVITY” – Alex & Sierra
- „HOME” – Daughtry
- „XC” – Beyoncé
- „SAY SOMETHING” – Alex & Sierra
- „THE LAST SONG EVER” – Secondhand Serenade
- „THIS IS WHAT IT FEELS LIKE” – Armin Van Buuren

AZ EGYETLEN

Melanie

NAGYON KORÁN MEGTANULTAM, hogy az életben semmi sem biztos. Már maga az élet sem, ahogy a barátság és a szerelem sem. De ha olyan szerencsés vagy, hogy élsz, akkor dönthetsz úgy, hogy keresed a barátságot, éled az életed és üldözöd a szerelmet.

Huszonegy éves vagyok, és még mindig üldözöm. Tudom, a szerelemtől azt mondják, hogy akkor talál rá az emberre, amikor a legkevésbé számít rá, és hogy egyáltalán nem olyan, mint amilyennek elképzeljük. De én pontosan tudom, milyen lesz. Olyan, mint egy vihar, ami végigsöpör rajtam. Felkészülten várok arra, hogy magával sodorjon és teljesen eláztasson. Felkészültem arra is, hogy átadjam magam, hogy mély, boldog szerelemben zuhanjak, már tényleg csak az hiányzik, hogy végre találjak valakit. Az arcát még nem látom magam előtt, és a nevét sem tudom, de egy tuti: hozzá képest mindenki kislánynak tűnik.

Oké, igazság szerint néha látom magam előtt az arcát, és bár eléggé elmosódott a kép, érzem őt. Éppolyan erős, kemény, mint amilyennek reméltem, és borzasztóan várom már, hogy eljöjjön, mert

egy dologban biztos vagyok: mindig is nagy lángon fogok élni, szeretni fogom a barátaimat, és keresem a szerelmet. És biztosan tudom, hogy rátalálok majd, és épp olyan lesz, mint amilyennek elképzeltem: minden szempontból tökéletes.

Az én tökéletes pasim.

EGY

ZÉRÓ

Greyson

PONTOSAN AKKOR FIGYELEK FEL RÁ, hogy a bejárati ajtómnál valaki a kilinccsel baszakodik, amikor a farkam tövig nyomom egy nyögdécselő nőbe. Kirántom magam, megragadom a takarót, a csajra hajítom, aki hallhatóan duzzog, amiért megfosztottam a szerzőmötől.

– Takard be, szívem, van rá három másodperced...

Kettő.

Egy.

Az első dolog, amit meglátok az ajtóban, az Derek.

– Apád látni akar.

Mellette ott áll a féltésóm, Wyatt, aki láthatóan nem örül nekem. Mit mondjak, ez kölcsönös. Felrántom magamra a farmert.

– Ő küldött titeket? – kérdezem, és kis híján elröhögöm magam.

– Ha lány lennék, akkor most azt hiszem, elmondhatnám, hogy sikerült belegázolnotok a lelkembe.

Belépnek a szobába, és alaposan körbenéznek. A szemük csak úgy villan ide-oda. Nem számítanak arra, hogy rájuk támadok. Egy másodperc se kell hozzá, és Dereket már felnyomtam a falra, Wyattnek pedig a torkát kapom el a másik kezemmel. A bejárati ajtó felé lökdösöm őket, és akkor látom, hogy jönnek a többiek. Még hét pasas, a két kis nyafogón túl, akiket éppen szorongatok. Felismerem a kilencfős bagázs tagjait: az Underground végrehajtó csapatához tartoznak, amit apám irányít. Mind nagy bunyós, és már más szinten tartanak, de az a nagy helyzet, hogy egyikük sem olyan képzett, mint én.

– Nagyon jól tudod, hogy ha rólad van szó, akkor legalább kilenc embert kell küldeni – szólal meg Eric Slater, apám bátyja és jobbkeze, amint belép a szobába.

Eric rideg, csendes és veszélyes fickó. A nagybátyám, de tulajdonképpen inkább apámnak tekintem, mert sokkal közelebb áll hozzám, mint bárki más. Ő tanított meg arra, hogyan éljek apám privát kis bandájában. Jobban mondván nem is arra, hogyan éljek, hanem hogyan éljem ezt túl. Figyeljem meg alaposan a környezetemet, és nőjék túl rajta. Ericnek köszönhetem, hogy okosabb, erősebb és gonoszabb lettem a többieknél. Mindent megtanultam, amit csak lehetett, és attól vagyok sokkal keményebb, mint ezek itt, mert elsajátítottam a legnagyobb leckét is: az ölsz, vagy megölnék szabály leckéjét. *Ne félj használni ezt az erőt, ez a biztosítékom. Tudod, mi az a biztosíték, fiam? Az olyan valami, ami hiába van az embereknek, nagyon ritkán élnek csak vele. Azok viszont, akiknek lószar se jutott az életben, örülnek ennek az erőnek. Látod azt a nyilat? Használd! Látod azt a kést? Forgasd, hajítsd el, tanuld meg, hogyan okozhatsz vele minél nagyobb kárt, minél kevesebb erőfeszítés árán...*

Rengeteg biztosítékom van, amihez nyúlhatok. Az agyam úgy működik, mint egy furcsán programozott számítógép, ami egy

másodperc alatt kiszámítja, mi a legrosszabb eshetőség. Most például biztosan tudom, hogy az összes csávónál fegyver van. Van, akinél két pisztoly is, a zoknijuk alá rejtve, a kis belső zsebekben vagy a kabátok felső hajtókája alatt. Eric figyel, hogyan mérem fel őket, és büszke vigyor terül el az arcán. Széttárja a dzsekijét, és a csípőjén lógó pisztolyra bökk.

– Szeretnéd megfogni? Na, gyerünk, Grey!

Kirántja, kibiztosítja, a cső a tenyerébe simul.

Kicsit engedek a szorításon, mert érzékelem, hogy Wyattnek kábé két másodperce van hátra, és megfullad. Visszarántom, és a falhoz vágom mindkettőt.

– Leszarom, mit akar – jelentem ki határozottan.

Eric körbenéz a szobámban. A lakásomban tökéletes rend és tisztaság uralkodik. Nem bírom a rumlit. Eléggé hírhedt vagyok, és fontos, hogy azt is halljam, amikor egy tű lepottyan... ennek köszönhetem azt is, hogy meghallottam, hogy ezek a seggfejek beteszik a lábukat a pecómba.

– Még mindig kurvákkal kúrsz? A csinos képeddel felszedhetnél egy istennőt is, Grey.

Az ágyamban fekvő nőt figyel. Nem egy remekmű, az tény, de ha hasra fordítom, a matracra nyomom a fejét, és látom az égnek meredő picsáját, az nekem elég. És szerencsére nem akar tőlem semmit a pénzemen kívül. Pénzem meg van. Pénz és fasz: ezekkel jócskán meg vagyok áldva, az a helyzet.

Felkapom a földön heverő ruhát, és odahajítom a ribancnak.

– Ideje felkelni, és hazamenni, kis szívem. – Erichez fordulok. – A válaszom nem.

Az éjjeliszekrényen ott egy rakás pénz, felmarkolok belőle pár bankót, és a kurva tenyerébe nyomom. Ő színpadias mozdulatokkal

a melltartójába tömködi őket, majd elhalad a fickók közt, akik elállnak az útból, és csak flegmán legyint, amikor valamelyikük fütytyenteni merészel.

Eric közelebb lép hozzám, és mély hangon dörmögi:

– Leukémiás, Greyson. Szeretné átadni a gyeplőt a fiának.

– Ne nézz már rám úgy, mintha azt várnád, hogy sajnáljam!

– Mindent tisztán hagy itt maga után. Nincs több gyilkosság. Az üzlet mostantól szigorúan csak a pénzmozgásról szól. Nem vagyunk már senkinek nyíltan az ellenségei. Az Underground elég jól menő vállalkozás lett mára, és apád szeretné hivatalosan is átadni neked. Annnyira rideg lennél, hogy képes vagy megtagadni az utolsó kérését is?

– Most mit mondjak erre? Az ő vére folyik bennem, nem?

Felkapok egy fekete pólót, és magamra húzom. Nem azért, mert olyan szégyenlős vagyok, hanem hogy fel tudjam venni a kicsikéimet. A Glockomat, a Ka-Baromat, két kisebb kést és két ezüstcsillogot.

– Fiam... – Még közelebb lép hozzám, én pedig bánatos, sötét szemébe nézek (nem a műszemébe, hanem a másíkba). Évek óta nem láttam őt. Ő tanította meg, hogyan kell használni a .38 Specialt.

– Haldoklik – ismétli nyomatékosan, és a vállamra teszi a kezét. – Nincs már sok neki. Maximum hat hónap, de inkább kevesebb.

– Meglep, hogy azt hiszi, érdekel, mi van vele.

– Majd ha egyszer abbaagyod a csajozást, akkor talán rájössz, mit jelent törődni a másikkal. *Mi* – a szobában lévő férfiakra mutat – azt akarjuk, hogy *te* vedd át az irányítást. Hűségesek leszünk hozzád.

Keresztbe fonom a karomat magam előtt, és a féltésómra, Wyattre, „a kis zsenire” nézek, apám örök kedvencére.

– Feltéve, hogy az ölebe leszek, és azt teszem, amit diktál. Nem, kösz.

– Hozzád leszünk lojálisak – erősíti meg Eric. – Kizárólag hozzád. A srácok felé bök a fejével. Az egyikük elvágja a tenyerét. Hamarosan mind követik a példáját.

Vér csepeg a padlóra.

Eric lehorgasztja a fejét, és ő is húz egy hosszú vonalat a tenyerébe a késével.

– Fogadalmat teszünk neked. – Kinyújtja maga elé a karját.

– Nem vagyok a vezérek – felelem.

– De az leszel, ha megtudod, mit ígért apád cserébe. Végre elárulja, hol van anyád.

Ahogy Eric ezt kimondja, megfagy a vér az ereimben. A hangom is keményebbé válik.

– Mit tudtok anyámról?

– Apád tudja, hol van, és ha nem jössz velünk, magával viszi ezt a titkot a sírba. A morfiumtól el van bódulva. Muszáj visszajönnöd, Greyson.

Az arcom meg sem rezdül, pedig felkavart a hír rendesen. Anyám. Az egyetlen jó dolog, amire emlékszem. Sosem felejttem el a tekintetét, amikor látta az első gyilkosságomat. Ott, abban a pillanatban, ahogy rám nézett, kiveszett belőlem minden emberi vonás. Ő pedig végignézte, ahogy a fia állattá változik.

– Hol van? – mordulok fel.

– Egy harctérre tart. Készen áll egy gép, hogy ott találkozz vele.

Behajigálok pár cuccot a fekete sporttáskámba. A laptopomat. Fegyvereket. Ha az embernek az apámmal kell beszélnie, sosem lehet elég óvatos. Ő maga tanított arra, hogyan legyek tisztességtelen. Azt hiszem, a legnagyobb mestertől szereztem ezt a tudást. Felkapom

a Leatherman bicskámát, mély vágást ejtek a tenyeremen, aztán megmarkolom Eric kezét. A vérünk összekeveredik.

– Csak addig, míg meg nem találjuk anyámat – suttogom.

A többiek is odajönnek, és mind kezét ráznak velem.

A tekintetüket keresem, figyelem, melyikük néz a szemembe. A pillantásom fenyegető, és ha ismernek engem, akkor tisztában vannak azzal, hogy ügyelniük kell rá.

Tök mindegy, ki mit mond, és mit tesz, én soha, de soha nem veszem le róluk a tekintetemet. Ahogy jobbra vagy balra villan a tekintetük, az az apró kis villanás többet árul el róluk, mintha meghackelném a számítógépüket. Persze attól még nem marad el az sem.

Nem bízom senkiben. A jobb kezem sem bízik a balban. A kilenc közül a legerősebb fickóban, Eric Slaterben bízom a legkevésbé. Noha ő áll hozzám a legközelebb közülük. Ő meg a barátom, C. C. Hamilton, de ő többször meglátogatott már, mióta eljöttem, és titokban segített keresni az anyámat. Úgy bízom benne, amennyire emberben meg lehet bízni. Ami azt jelenti, hogy ahányszor csak átjön, szar rá faggatom. Sosem lehetek biztos abban, hogy az apám tud-e arról, hogy találkozni szokott velem.

Ez a rohadt vérszerződés nem jelent nekem semmit. Az összes jelen lévő fickó hűségét próbára kell tennem, mielőtt egy szemernyi bizalmat is kiérdemelnek tőlem.

Egy repülőúttal később egy bekamerázott, zárt szobában találkozom a Los Angeles-i Underground klubban apámmal. Az Undergroundból élünk. Olyan hely ez, ahol minden szezonban, hetente két-három alkalommal egymásnak esnek a harcosok. Mi szervezzük az

eseményeket, mi áruljuk a jegyeket, mi rendezzük a bunyókat különböző raktárépületekben, bárókban, parkolókban, bárhol, ahová be tudjuk csábítani az embereket, és ahol jó üzletet tudunk kötni a tulajdonosokkal. Már a jegyeladásokból vígan ellennénk, de a szerencsejátékokkal megtízszerezzük a vagyonunkat.

Ma egy raktárból kialakított bárban van a meccs, már javában zajlik a lármás harc, és üvölt a közönség. Régebben élveztem terveket kidolgozni arról, hol tartsuk a meccseket, ki kivel mérkőzzön meg legközelebb, de ma már ezt a csapat többi tagja csinálja. Mindent, a szervezéstől kezdve a bunyók leegyeztetésén át a szerencsejátékokig.

Míg a bunyó nagyban megy, Erickel elindulunk kifelé. Közben szkennelem a tömeget, felmérem, hány néző lehet, ellenőrzöm a biztonsági kamerákat, a kijáratokat.

Egy sötét folyosón kötünk ki, majd megállunk az utolsó ajtó előtt, amit Eric kitár előttem.

– A jelenlétedet úgy értelmezzem, hogy elfogadtad az ajánlatomat? – teszi fel a kérdést apám abban a pillanatban, hogy az ajtó kinyílik, és beteszem a lábam.

Gyorsan körbepillantok, hol vannak a kijáratok, az ablakok, hány ember tartózkodik itt.

Felnevet, de meglehetősen gyengén.

– Ha arra számítasz, hogy egy orvlövész bujkál itt valahol, és ki akar nyírni, akkor közel jársz az igazsághoz. Azt hihetné az ember, hogy már a jelenlétemet is fenyegetőnek érzed.

Hideg mosolyt küldök felé.

Az ellenségei csak *Mészáros*nak hívják Julian Slatert, olyan embernek tartják, aki a jó öreg módszerrel szeret pontot tenni a problémáira.

Hiába ül most kerekesszékekben, sosem becsülném le, mekkora károkat képes okozni. Ha összemérnénk a világ minden emberének a

pusztító erejét, az apám atombomba lenne, szóval, az ilyesmit nem érdemes figyelmen kívül hagyni. És a gazember máris rajtam élesíti a nyelvét:

– Olyan fitt vagy, mint egy bika, Greyson. Le merném fogadni, hogy még mindig füvezel, és folyton kurvákkal baszol. Több mint egy pennyt is adnék azért, hogy tudjam, mire gondolsz most, pedig tudod, milyen sóher vagyok. A francba, ugye tudod, mit csinálnék azzal, aki egy pennyt is lopni merészelné tőlem?

– Jól emlékszem a szokásaidra. Elvégre én voltam az, aki a piszkos munkát végezte helyetted. Úgyhogy spóroljuk meg neked azt az egy pennyt. Azon gondolkodom, miért is kéne várni a halálig. Most azonnal szétverhetném az oxigénpalackodat, majd szépen gondodat viselhetném.

Hideg mosolyra húzódik a szám, és miközben farkaszemet nézek vele, a farmerem farzsebéből előkapom a fekete bőrkesztyűmet, majd lassan felhúzom az egyiket a kezemre.

Egy rövid ideig némán bámul.

– Ha befejezted ezt a mocskos viselkedést, akkor menj, és vegyél tiszta ruhát, Greyson!

Az egyik fickó tesz felém egy lépést. A kezében öltöny.

Hűvös nyugalommal felhúzom a másik bőrkesztyűt is.

– Senki nem fogja ismerni a neved, ahogy eddig sem – kezd bele apám, ezúttal lágyabb hangon. – Tiéd lehet a pénzem, és úgy élhetsz, ahogy csak szeretnél, sőt, meg is követelem, hogy úgy élj, mint egy herceg. De mindig a munka legyen az első, erre a szavadat kell adnod.

– Szívem ugyan nincs, de az eszem a helyén van. A munka van az első helyen, mindig is az volt. A munkám ÉN VAGYOK.

Csend lesz. Csak méregetjük egymást.

Látom a szemében a tisztelet jelét, sőt, talán a félelmét is. Nem vagyok már az a tizenhárom éves suttyó, akit olyan könnyű szívatni.

– Az elmúlt öt évben, amíg te távol voltál – folytatja –, az ügyfeleim egy pillanatra sem láttak bennünket gyengének az Undergroundnál. Egy centtel sem tartozhat nekünk senki, különben gyengének tűnünk a szemükben, és manapság rengeteg helyről kell behajtanunk a lóvét.

– Miért nem a csicskáid csinálják?

– Mert senki nem olyan tiszta, mint te. Még a bunyósok sem ismernek. Zéró nyom. Egyszerre vagy bennfentes és kívülálló, nincsenek halálos áldozatok a listádon, garantált a siker.

Eric előhúzza apám régi Berettáját, és úgy nyújtja át nekem, mint valami nagyon fontos szimbólumot. Ahogy a kezembe fogom ezt az egykilós acélt, azon kapom magam, hogy forgatni kezdem, és apám homlokát méregetem.

– Mi lenne, ha fognám ezt a Beretta Stormot, és megkérnélek szépen, hogy előbb mondd el, hol van anyám?

Jeges pillantást vet felém.

– Majd ha elvégezted a munkát, akkor elmondom, hol van.

Kiélesítem a fegyvert.

– Addigra halott leszel, öreg. Nem sok van már hátra neked, én pedig látni akarom őt.

Apám tekintete Eric felé villan, majd vissza rám. Az jut eszembe, vajon Eric tényleg olyan „lojális” lesz-e hozzám, amíg az apám ilyen vígán ücsörög a kerekesszékekében.

– Ha meghalok – kezdi az apám –, akkor is megtudod, hol van. Egy biztonságos helyre rejtettem azt a borítékot, amiben a válasz van. Addig viszont *szart* se árulok el neked, míg nem bizonyítottál. Ott

a lista azok nevével, akik tartoznak nekem. Ha mindannyiuktól behajtottad a pénzt, akkor bizonyítod, hogy bár évekig felém sem néztél, mégis hűséges vagy *hozzám*. Ha ezt megteszed, Greyson, az Underground a tiéd.

Eric odalép egy szekrényhez, és kivesz egy hosszú listát.

– Nem fogjuk az igazi nevedet használni – suttogja Eric, miközben átnyújtja a papírokat. – Mostantól te vagy Mr. Megszerzem, a mi kis behajtónk, és visszakapod a régi fedőneved.

– Zéró – szólal meg a többi fickó, szinte tök egyszerre.

Zéró, mivel nincs se személyiségem, se lenyomozható múltam. Úgy váltogatom a mobiljaimat, mint más a zokniját. Senki nem vagyok, ember sem vagyok, csak egy szám.

– Lehet, hogy már nem hallgatok erre a fedőnévre – motyogom, és bőrkesztyűbe bújtatott kezem ökölbe szorul.

Aztán kinyújtóztatom az ujjaimat, és megnézem a listát.

– Hallgatni fogsz rá, mert a fiam vagy. És látni akarod anyádat. Most pedig öltözz át, és kezdj neki a munkának!

Átfutom a neveket.

– Negyvennyolc embert kell megszarolnom, megrémisztenem, kínoznom, vagy egyszerűen csak meglopnom ahhoz, hogy megtudjam, hol van anyám?

– Negyvennyolc embert, aki tartozik nekem. Elvettek tőlem valamit, amit vissza kell szerezni.

A csontjaim mélyéig hatol egy ismerős érzés, amitől kiráz a hideg. Fogom az öltönyt, és elindulok az ajtó irányába. Már is azt számolgom fejbem, mennyi időbe telik, mire az összes adósról össze tudok szedni valami érdemleges információt. Hány hónap kell ahhoz, hogy mindet felkeressem, és először kedvesen, aztán pedig nem olyan kedvesen alkudozzak velük.

– Ja, és fiam – szól utánam, mire nyomban megfordulok. Most sokkal erősebb a hangja. – Üdv újra itthon!

Fagyos vigyorra húzódik a szám. Le merném fogadni, hogy nem is beteg. Erre a rohadt listára esküszöm. De meg kell találnom anyámat. Az egyetlen embert, akit valaha szerettem. Ha kell, ölök is ezért.

– Remélem, lassú halálod lesz – suttogom elég hangosan ahhoz, hogy apám is hallja. – Lassú és fájdalmas.

KETTŐ

HŐS

Melanie

VAN, HOGY CSAK EGY MÓDON kerülheti el az ember, hogy átadja magát az önsajnálatnak: ha átadja magát a bulinak. Ahogy a felhevült testek egymáshoz érnek, a levegő megtelik várakozással. Próbálok utat törni magamnak a táncoló emberek közt, és érzem, hogy csak úgy pezseg mindenki, mintha több kis tornádó cikázna a teremben. Ettől én is teljesen felhevülök.

A testem csuromvíz a tánctól, az aranyszínű selyemtopom és a hozzá passzoló szoknyám úgy tapad rám, hogy eszembe jut, talán mégiscsak jobb lett volna, ha veszek fel melltartót. A nedves anyag dörzsölésétől a mellbimbóm megkeményedik, aminek következtében egy csomó pasi érdeklődve stíról.

Na, de most már hiába aggódom emiatt, és a tömeg úgyis teljesen elszállt a zenétől meg a tánctól.

Úgy kerültem ide, hogy az egyik ügyfelem, akinek feldíszítettem ezt a kis étteremszerű bárt, meghívott ünnepelni engem, a főnökömet meg az összes kollégámat. Úgy voltam vele, hogy beugrom egy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

italra, de sikerült lehúznom még párat, és most is van a kezemben egy félig üres pohár, de *esküszöm*, hogy ez az utolsó.

Egy pasi tart felém.

Nem tudom nem félreérteni a szívesen-megdugnálak mosolyát.

– Táncolsz nekem?

– Épp azt csinálom – felelem, és kicsit rázok vele.

A csípőmet vadabbul tekergetem, mint eddig.

A fickó a vállam köré fonja egyik karját, és közelebb húz magához.

– Úgy értettem, nem szeretnél-e kizárólag nekem táncolni? Valahol máshol.

Felpillantok rá, és megszedülök. Szeretnék neki táncolni?

Végül is aranyos. Nem szexi, de aranyos. Az a kategória, ami józanul *szóba sem jöhet*, *Jose*, de becsicscentve *csináljuk*, *cukimókus*. Figyelem, mit reagál rá a testem. Van-e bizsergés. Vágy. De nincs. Ma még mindig olyan... reménytelennek érzem az életem.

Mosolygok, hogy tompítsam a visszautasítást, és haladnék tovább, de ő szorosan hozzám simul, és kásás hangon a fülembe súgja:

– Én viszont haza akarlak vinni magammal.

– Hát, azt elhiszem – nevetek, és játékos, de határozott fejrázással visszautasítom a felém nyújtott italt.

Azt hiszem, kicsit sokat ittam, úgyhogy jobb lesz, ha elindulok szépen hazafelé. Viszont nem szeretnék felbosszantani egy potenciális ügyfelet, úgyhogy pusztit nyomok az arcára.

– Azért köszönöm – azzal mennék is.

Ő viszont megragadja a csuklóm, megállít, és maga felé ránt. A tekintete szinte perzsel a vágytól.

– Komolyan. Mondtam. Haza akarlak vinni magammal.

Még egyszer végigmérem a pasast. Gazdagnak néz ki, és kissé akaratosnak, pontosan az a típus, aki folyton kihasznál engem. Ettől a